

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. Варна, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Диана В. Джамбазова
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Р. Сл. Станчева Въззивно гражданско дело № 20223000500371 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивни жалби на Гаранционен фонд, гр.София, вх. № 11704/18.05.2022г. и на Д. Т. Ж., в процесуалното й качество на трето лице-помагач на страната на ответника, вх. № 11237/12.05.2022г., против решение № 144/18.04.2022г., постановено по т.д. № 552/2021г. на ОС – Варна, в частта, в която Гаранционният фонд е осъден да заплати на С. Х. Р., ЕГН ***** сумата от **27 000 лева**, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди – причинени болки и страдания от телесни увреждания, настъпили в резултат на ПТП от 14.03.2020г. в гр.Варна по вина на Д. Т. Ж., ЕГН ***** като водач на МПС – л.а. „Опел Астра“ с рег. № В 86 27 ВР, управляващ без задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.03.2021г., на основание чл.557, ал.1, т.2, б.„а“ вр. чл.558, ал.5 КЗ и чл.86 ЗЗД.

В жалбата на ответника Гаранционен фонд се излагат оплаквания за неправилност и необоснованост на решението в обжалваната му част. Твърди се, че определеният общ размер на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди не кореспондира на критерия за справедливост по см. на чл.52 ЗЗД. Сочи се, че съдът неправилно е интерпретирал доказателствения материал, в резултат на което е направил необосновани изводи относно претърпените неимуществени вреди и следващото се за тях обезщетение, както и по възражението за съпричиняване. Твърди се, че определеното и изплатено от фонда обезщетение от 18 000 лева изцяло съответства на тези вреди, поради което и присъдената допълнително сума от още 27 000 лева не се дължи. Иска се от настоящата инстанция да отмени така обжалвания съдебен акт и постанови решение, с което исковата претенция да бъде изцяло отхвърлена.

Наведените в жалбата на третото лице-помагач оплаквания са за недопустимост и неправилност на първоинстанционното решение в осъдителната му част. Твърди се, че определяйки общо обезщетение в размер на 45 000 лева, съдът се е произнесъл свръх петитум, тъй като исковата претенция е предявена за сумата от 38 000 лева. Наред с това счита, че присъденото обезщетение е неоправдано завишено, не отчита относимите към чл.52 ЗЗД критерии и доказаното по делото съпричиняване от страна на ищцата. Отправеното искане е за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на предявения иск.

В о.с.з. жалбите се поддържат.

В срока по чл.263 ГПК ищцата С. Х. Р. не е депозирала отговор по така подадените въззивни жалби. При разглеждането им в о.с.з., чрез процесуалния си представител изразява становище за тяхната неоснователност. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗАдв.

В частта, в която исковете за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за горницата над присъдените 27 000 лева до претендираната сума от 38 000 лева, както и за законната лихва за периода 14.03.2020г. – 15.03.2021г. са отхвърлени, първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

При извършената проверка по валидността на обжалваното

решение, съобразно разпоредбата на чл.269 ГПК, съдът не открива пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

ОС - Варна се е произнесъл по предявени от С. Х. Р. против Гаранционен фонд /ГФ/ искиве с правно основание чл.558, ал.5, предл. второ, вр. чл.557, ал.1, т.2, б.,,а“ КЗ и чл. 86 ЗЗД.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 14.03.2022г., управлявайки л.а. „Опел Астра“, рег. № Н 4517 ВН ищцата /въззиваема в настоящото производство/ е претърпяла ПТП, при което водачът на л.а. „Опел Астра“, рег. № В 8627 ВН, Д. Т. Ж., в нарушение на правилата на ЗДвП, при червен за посоката ѝ на движение светлинен сигнал на светофара е навлязла в кръстовището, образувано между бул.“Владислав Варненчик“ и ул.“Т.Бенковски“ и с предната част на автомобила си е блъснала управлявания от нея л.а, намиращ се в кръстовището при разрешен за него зелен сигнал. Твърди, че в резултат на удара е получила травматични увреждания – контузия на главата със загуба на съзнание, мозъчно сътресение и счупване на горно рамо на лява пубисна кост, установени при извършените прегледи в МБАЛ „Св.Анна – Варна“, където била приета по спешност, веднага след катастрофата. В болницата престояла до 16.03.2020г., след което лечението е продължило в домашни условия и общо 128 дни била в болнични. Твърди се още, че в резултат на получените травматични увреждания и преживения стрес е търпяла и продължава да търпи болки и страдания – в продължение на месеци изпитвала силни болки в засегнатите области /главата и таза/, пробождания в областта на срамната кост, за които се налагало да приема обезболяващи; два месеца била обездвижена, на легло, не можела да се самообслужва /самостоятелно да се храни, къпе, облича и други ежедневни дейности/ и поради това трябвало да разчита на чужда помощ, в частност на 13-годишната си дъщеря; впоследствие около два месеца ходила с патерици и не можела самостоятелно да излиза навън, тъй като живеела в жилище на четвърти етаж, без асансьор; поради това, че не можела да стои дълго време права и да вдига тежки неща се наложило да напусне работата си. Сочи, че всичко това, както и преживения от самата катастрофа стрес, довели до влошаване на психическото ѝ състояние – загубила апетит, страдала от безсъние, чувствала се безпомощна и непълноценна майка, изпитвала страх, стряскала се от всеки звук на автомобил, спирачки или друг по-силен шум, станала тревожна. Твърди, че и към днешна дата физическото и психическото

й здраве не е напълно възстановено. С влязло в сила решение № 260002/05.01.2021г. на Районен съд – Варна водачката Д. Ж. е призната за виновна за настъпването на ПТП и нанесената ѝ телесна повреда, с оглед на което и предвид липсата на валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ е предявена претенция пред Гаранционния фонд за заплащане на обезщетение за претърпените неимуществени и имуществени вреди. С писмо от 12.03.2021г. ГФ ѝ е предложил и изплатил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 18 000 лева, което счита, че е крайно занижено. Сочил, че справедлив размер на следващото ѝ се обезщетение е сумата от 56 000 лева. С оглед на това е предявила и исковата си претенция за заплащане сумата от 36 000 лева, представляваща горницата над доброволно изплатеното от Фонда до претендирания от нея общ размер, ведно със законната лихва върху исковата сума, считано от датата на ПТП – 14.03.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

С депозирания в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ГФ е оспорил предявения иск като неоснователен. Твърди, че с приемането на плащането на сумата от 18 000 лева ищцата се е съгласила с определения размер, за който в изпратеното до нея писмо изрично е посочено, че това не съставлява частично плащане по предявената щета. В тази връзка твърди, че е налице постигната извънсъдебна спогодба между тях и отношенията им относно дължимото обезщетение са окончателно уредени. Наведени са и възражения, че претендирания от ищцата размер е прекомерно завишен и не отговаря на изискванията за справедливост по см. на чл.52 ЗЗД. Оспорва се началният момент, от който се претендира лихва за забава.

По искане на ГФ, на основание чл.219 ГПК, като трето лице-помагач е конституиран водачът на другия л.а., участвал в ПТП – въззивницата Д. Т. Ж.. Същата е оспорила предявения иск с възражения, че за не всички твърдени от въззиваемата травматични увреждания е била призната за виновна, оздравителният процес не е бил толкова продължителен, а претендираният размер на обезщетението е завишен. Направено е и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на въззиваемата, уточнено в първото с.з. и основано на твърдения, че С. Р. не се е съобразила с наличен знак „Стоп“, движила се е с несъобразена скорост, управлявала е неизправен автомобил /без въздушни възглавници/ и без поставен предпазен колан.

Направеното във въззивната жалба на третото лице-помагач възражение за недопустимост на обжалваното решение е неоснователно. Първоинстанционният съд е разгледал и се е произнесъл в рамките на заявения размер на исковата претенция. При определяне на справедливия размер на следващото се обезщетение съдът не е обвързан от сочения от ищеца, но при уважаването на иска не може да присъди повече отколкото е поискано, независимо дали в исковата молба се признава или не наличието на съпричиняване. В т.см. са и мотивите на ТР № 1/2021г. на ОСГТК на ВКС.

По съществото на спора, съобразно предметните предели на въззивното производство и становищата на страните, въз основа на събраните по делото доказателства и приложимия закон, настоящият състав на съда намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Липсва спор, респ. наведени в жалбата оплаквания относно установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка досежно наличието на извършен деликт, установен с влязлото в сила решение № 26002/05.01.2021г. по НАХД № 4961/2020г. на РС – Варна и задължително за гражданския съд по въпросите за дееца, вината и противоправния резултат, на основание чл.300 ГПК, а именно, че на 14.03.2020г. в гр.Варна при управление на МПС л.а. „Опел Астра“ с рег. № В 8627 ВР Д. Т. Ж. е нарушила правилата за движение по ЗДвП – чл.31, ал.7, т.1 от ППЗДвП: „червена светлина означава „Преминаването забранено“, водачите на пътни превозни средства не трябва да преминават „стоп-линията“ или, ако няма такава, да преминават линията, на която е поставен светофарът. Когато светофарът е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в кръстовището или на пешеходната пътека“ и по непредпазливост е причинила на въззиваемата С. Х. Р. – водач на л.а. „Опел Астра“ с рег. № Н 4517 ВН, средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на горното рамо на лява пубисна кост, което е обусловило трайно затруднение на левия долен крайник за период от около 1 – 1.5 месеца – престъпление по чл.343, ал.1, б.“б“, пр.2 вр. чл.342, ал.1 НК.

Към датата на настъпване на ПТП виновният водач не е имал сключена валидна задължителна застраховка "Гражданска отговорност", поради което и на 23.02.2021г. пострадалата С. Р. е предявила пред Гаранционния фонд

искане с вх. № 24-01-115/23.02.2021г. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 56 000 лева. С писмо изх. № 24-01/115/12.03.2021г. на ГФ същата е била уведомена, че за претърпените от нея неимуществени вреди е определено обезщетение в размер на 18 000 лева, която сума ѝ е изплатена преди инициране на настоящото исково производство /платежно нареждане от 15.03.2021г./.

С оглед на горното, между страните не е налице спор относно наличието на предпоставките на чл.557, ал.1, т.2, б.“а“ КЗ за заплащане на обезщетение от въззивника ГФ - виновно противоправно поведение от страна на незастрахован водач, претърпени от въззиваемата страна неимуществени вреди в резултат на причинените ѝ телесни увреди, предявена претенция пред Фонда.

Спорните въпроси, с оглед наведените във въззивната жалба оплаквания, са относно определянето на справедливия размер на следващото се обезщетение, в това число обема и интензитета на претърпените от С. Р. вреди, както и относно това налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат от нея.

Съгласно задължителните разяснения на ППВС № 4/1968г. и константната съдебна практика определянето на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде направено въз основа на съвкупната преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, каквито при телесните увреждания са характера и тежестта на травмите, начинът на получаването им, интензитета на търпените болки, емоционални страдания и преживявания, периодът и възможността за пълно възстановяване, евентуално прогнозите за това, наличието на допълнително влошаване състоянието на здравето, отражението на получените травматични увреждания върху социалния и трудовия живот на пострадалия и др. При произнасяне по размера на обезщетенията за неимуществени вреди, следва да се съобрази и общественото разбиране за справедливост на съответния етап от развитието на обществото, при отчитане на конкретните икономически условия в страната, а като ориентир за това следва да се съобразят и нивата на застрахователно покритие към момента на увреждането. Последните са относим критерий и при определяне размера на дължимото от Гаранционния фонд обезщетение, независимо, че същият няма качеството на застраховател.

Аргумент за това е нормата на чл.558, ал.1 КЗ, съгласно която размерът на изплащаното от ГФ обезщетение не може да надхвърля размера на минималната застрахователна сума по задължителните застраховки, определена за годината, в която е настъпило ПТП /в настоящия случай – 10 420 000 лева съобразно чл.492, т.1 КЗ/.

В контекста на изложеното и от ангажираните по делото доказателства относно обема и интензитета на претърпените неимуществени вреди съдът приема за доказано, че в резултат на процесното ПТП въззиваемата е получила следните телесни увреждания – счупване на горно и долно рамо на лява пубисна кост, разкъсно-контузна рана на челото и левия клепах, мозъчно сътресение и контузия на гръдния кош. Макар и последните три увреди да не са посочени в присъдата /решението по чл.78а НК/, то наличието на същите е установено от останалия доказателствен материал. Съгласно неоспореното заключение на в.л. д-р М. по назначената по делото СМЕ в амбулаторен лист № 1679 от извършения първичен преглед при приемането ѝ в спешно отделение на МБАЛ „Св. Анна“, непосредствено след катастрофата, освен счупването на пубисната кост са описани и останалите три. След направената първична хирургична обработка на раните въззиваемата е била настанена в Клиника по неврохирургия за установяване на диагноза и лечение, където е престояла до 16.03.2020г. В издадената епикриза е описана анамнеза, включваща болки в главата, гадене и повръщане, както и болки в таза, а окончателната диагноза е: Мозъчно сътресение, без открита вътречепна травма. Фрактура на пубисната кост.

Отчитайки това и механизма на настъпване на ПТП в.л. дава заключение, че всички тези увреди са в причинно-следствена връзка с автопроизшествието.

Според коментираното заключение счупването на пубисната кост е обусловило трайно затруднение в движението на снагата за период от около два месеца. При подобна травма се спазва постелен режим за 30 дни, след което за около месец се ходи с помощно средство. Обичайният срок на лечението е 3-4 месеца. Останалите увреди са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Не са налице данни за настъпили усложнения по време на лечението.

Последното се потвърждава и от приетите като доказателства болнични

листи, съгласно които ползваният отпуск за временна нетрудоспособност за основната травма /счупването на пубисната кост/ е с продължителност 128 дни /4 месеца/, съответна на сочения от вещото лице обичаен период на лечение.

По делото не са ангажирани доказателства, установяващи твърденията на въззиваемата за загуба на съзнание. СМЕ сочи, че липсват медицински данни за изпадане в безсъзнателно състояние или друго, което да е създавало опасност за живота ѝ. Дадените в наказателното производство свидетелски показания, на които се позовава въззиваемата не могат да бъдат кредитирани в настоящото производство, а в показанията на разпитаната пред първоинстанционния съд свидетелка М.П. се сочи точно обратното – и двете участнички в ПТП били контактни.

При извършения от вещото лице преглед на въззиваемата, същото е констатирало, че към настоящия момент оздравителният процес е приключил, не се установяват дефицити в движенията на двете тазобедрени стави, походката е нормална, без накуцване, няма белези по лицето. Единствено са направени оплаквания за периодични болки в пубисната област и главата.

Според показанията на св.Ф.А.А., майка на въззиваемата, след изписването от болницата дъщеря ѝ е била на легло в продължение на три месеца, през този период не е можела да става и да се самообслужва, поради което и грижите за нея били поети от свидетелката и дъщеря ѝ, била на памперси, от залежаването получила рана, имала проблем с изхожданията, което налагало да приема само течна и пасирана храна, след третия месец започнала да сядва в леглото и да се раздвижва, в продължение на 6-7 месеца ползвала патерици, а после и бастун, възстановявала се в продължение на година, през който период не можела да работи и да вдига тежко.

Предвид родствената връзка и отчитайки евентуалната заинтересованост на тази свидетелка, съдът кредитира показанията ѝ в частта, в която свидетелства за затрудненията на въззиваемата, породени от ограниченията в движенията /първоначално невъзможност да става и впоследствие придвижване с помощни средства/, но не и в частта относно продължителността на всяка една от тези фази на оздравителния период, тъй като в тази им част противоречат на останалия доказателствен материал /СМЕ и доказателствата за продължителността на временната нетрудоспособност/.

За установяване на твърденията за претърпените неимуществени вреди вр. отражението на процесното ПТП върху психичното състояние на въззиваемата по делото е прието и заключение на СПЕ. Съгласно същото случилото се безспорно е стресово събитие, което е повлияло на психо-емоционалното ѝ състояние и на качеството ѝ на живот. Към момента на инцидента и непосредствено след това състоянието на С. Р. е с клинична симптоматика на остра стресова реакция - състояние на субективен стрес и емоционално разстройство, обикновено нарушаващо социалното функциониране, което възниква в период на адаптация към значими жизнени промени или към последиците на стресогенно жизнено събитие. Проявните симптоми на това разстройство са повишена тревожност, чувство на безперспективност, намаляване на обичайните интереси и контакти, нарушения на съня и потиснати емоции. Характерно за това състояние е, че симптомите постепенно отзвучават след като лицето се адаптира към ситуацията, в рамките на няколко часа до един месец. От значение за продължителността му е колко бързо индивидът се изведе от стресовата обстановка, остротата на събитието, предизвикало стреса и продължителността на оздравителния период.

Според в.л. д-р К. в представената медицинска документация няма данни за търсена психиатрична или психологична помощ, към настоящия момент твърденията на въззиваемата за преживяното и състоянието ѝ са на базата на свръхценностовото мислене, т.е. надценяване на случилото се, стресът е озвучал, макар и недостатъчно пълноценно преработен, не се диагностицират страхове, но освидетелстваната има потребност от тяхното вентилиране и проявяване на съчувствие от околните по повод преживяното.

Ангажираната от третото лице-помагач свидетелка К.С. няма преки визуални впечатления от състоянието на въззиваемата, поради което и соченото от нея, че в деня на катастрофата С. Р. е била активна в социалните мрежи не може да разколебае изводите за психологическо състояние, описано от СПЕ.

С оглед на така установеното и отчитайки в съвкупност всички относими фактически обстоятелства, съдът намира, че справедлив паричен еквивалент на претърпените от С. Р. неимуществени вреди е сумата от 45 000 лева. Същата е получила повече от една телесни увреди, в резултат на които е

претърпяла физически болки и страдания, най-интензивни в първите един – два месеца. По повод на фрактурата на пубисната кост за период от поне един месец е била изцяло на постелен режим, без възможност да става и да се самообслужва, което я е поставило в неизбежното състояние да бъде зависима от грижата на близките си, създаващо допълнителни неудобства и притеснения за нея. Ограниченията в придвижването са продължили и след това, предвид необходимостта от ползване на помощни средства, през който период също е изпитвала болки и неудобства, не е можела да изпълнява ежедневните си задължения, свързани с грижата за дъщеря си и домакинството. В продължение на 4 месеца е била нетрудоспособна.

Освен физическите болки и страдания, в резултат на ПТП въззвиваемата е претърпяла психически стрес, безспорно обусловил влошаване качеството ѝ на живот – тревожност, страх и безпокойство, ограничаване на социалните контакти, последиците от който към настоящия момент все още не са напълно преработени.

При определяне на справедливия размер на обезщетението съдът отчита, че общият оздравителен процес на получените телесни увреди е продължил в рамките на обичайния период за подобен род травми, по време на лечението не са настъпвали усложнения, а към настоящия момент възстановителния процес е приключил, движението на тазобедрените стави е възстановено в пълен обем, няма белези от получените разкъсно-контузни рани на челото и клепача или последствия от мозъчното сътресение.

Съдът приема, че този размер съответства, както на обществено-икономическото развитие на обществото към датата на процесното ПТП, при отчитане установените лимити по чл.492 КЗ, така и на общественото понятие за справедливост.

По направеното от третото лице-помагач възражение за съпричиняване:

Това възражение е основано на твърдения за поведение от страна на пострадалата въззвиваема, изразяващо се в нарушения на правилата за движение по пътищата, тъй като не се е съобразила с наличен знак „Стоп“, движила се е с несъобразена скорост, управлявала е неизправен автомобил и без поставен предпазен колан.

За да се приеме, че е налице съпричиняване е необходимо освен

доказване наличието на такова поведение, тези действия, в своята съвкупност или поне едно от тях обективно да е способствало за настъпването на вредоносния резултат в този му обем.

Съгласно заключението на проведената в първоинстанционното производство САТЕ, неоспорено от страните и изцяло кредитирано от съда, процесното ПТП е станало в регулирано от работеща светофарна уредба кръстовище - обстоятелство, обхванато и от задължителната сила на решението по наказателното производство като елемент от съставомерността на деянието. Именно поради регулиране на движението в кръстовището по този начин и съгласно разпоредбата на чл.7, ал.2 ЗДвП меродавни за водачите са били светлинните знаци, а не наличните пътни знаци, поради което доводът за съпричиняване поради неспиране на знак „Стоп“ е неоснователен.

Според установения в САТЕ механизъм на настъпване на катастрофата автомобилът на въззивницата Д. Ж., движейки в средната лента на пътното платно по бул. „Вл. Варненчик“ в посока към зимно кино „Тракия“ е навлязъл в кръстовището при червен сигнал на светофара, при което е ударил странично, в лява предна част в зоната на преден ляв калник и предна лява врата намиращият се там л.а., управляван от въззиващата С. Р.. Произшествието е настъпило в светлата част на деня, при суха и равна, запазена пътна настилка. Към момента на удара скоростта на л.а. на въззивницата е изчислена на 52.60 км/ч, а на въззиваемата – 39.60 км/ч. Според изчисленията и констатациите на вещото лице автомобилът на С. Р. е навлязъл в зоната на кръстовището 0.15 секунди преди светването на разрешителния сигнал на светофара и същата е можела да предотврати удара само ако се е движила със скорост по-малка от 16.31 км/ч.

Така установения механизъм и скорост на движение на автомобила на въззиваемата, която е в рамките на разрешената, респ. скоростта, при която би могла да избегне удара, обосновават извод за неоснователност и на другия въведен довод за съпричиняване, а именно движение с несъобразена скорост. Констатираното от вещото лице навлизане от нея в кръстовището 0.15 секунди преди светването на разрешителния зелен светлинен сигнал не опровергава този извод, тъй като независимо от това процесното ПТП би настъпило – към момента на удара въззиваемата С. Р. е била на разстояние 11.85 м. от стоп-линията, при зелен за нея сигнал на светофара докато

въззивницата е навлязла в кръстовището при вече светещ за нея червен светлинен сигнал без въобще да спре, движейки се със скорост от над 50 км/ч.

Съдът намира за неоснователни и другите твърдения на въззивницата - съпричиняване поради управление на неизправен автомобил и с непоставен предпазен колан.

Действително по делото не е доказано към момента на възникване на ПТП пострадалата С. Р. да е била с поставен предпазен колан. В дадените от нея обяснения в досъдебното производство същата сочи, че няма спомен дали е била с колан, а и в настоящото производство не твърди наличието на такъв. Независимо от това, подобно поведение не е допринесло за настъпването на получените от нея травматични увреждания. Изрично в дадените обяснения в с.з. вещото лице по СМЕ сочи, че травмите биха настъпили и при поставен предпазен колан, тъй като посоката на удара е от страни, а не челен и същите биха били в по-малък интензитет само при задействани странични въздушни възглавници.

Изложеното от в.л. д-р М. се по подкрепя и от заключението на САТЕ, според което ролята на предпазния колан е да ограничи движението на тялото и да го предпази при въздействия в посока напред-назад, т.е. при челен удар или удар отзад. Относно противоударните възглавници, то в.л. по тази експертиза сочи, че по-старите модели на автомобилите от среден клас, какъвто е и процесният имат такива само в предната си част, но не и странични. С оглед на това и предвид посоченото от д-р М., ирелевантна се явява и причината поради която наличните предни въздушни възглавници не са се отворили и знанието на въззиваемата за евентуална неизправност в системата на същите.

Ето защо не е налице твърдяното от третото лице-помагач съпричиняване на вредоносния резултат от страна на въззиваемата по см. на чл.51, ал.2 ЗЗД, което да обуслови редуциране на определеното по-горе обезщетение.

Следователно предявеният иск се явява основателен до размер на сумата от 27 000 лева, съставляваща разликата между приетия от съда справедлив размер на следващото се обезщетение и доброволно изплатените 18 000 лева.

Поради съвпадане на изводите на настоящата инстанция относно изхода

от спора с тези на първоинстанционния съд постановеното от него решение в обжалвана му част следва да бъде потвърдено.

На основание чл.38 ЗАдв. въззивниците Гаранционен фонд и Д. Ж. следва да заплатят на процесуалния представител на въззиваемата адв.С. Г. адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство във въззивното производство. Съобразно обжалваемия интерес съдът определя същото в размер на 1 340 лева, което е минималния размер по чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред. към датата на приключване на устните състезания/.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 144/18.04.2022г., постановено по т.д. № 552/2021г. на ОС – Варна, в частта, в която Гаранционният фонд е осъден да заплати на С. Х. Р., ЕГН ***** **сумата от 27 000 лева**, представляваща допълнително /над доброволно изплатените 18 000 лева/ обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди – причинени болки и страдания от телесни увреждания, настъпили в резултат на ПТП от 14.03.2020г. в гр.Варна по вина на Д. Т. Ж., ЕГН ***** като водач на МПС – л.а. „Опел Астра“ с рег. № В 86 27 ВР, управляващ без задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.03.2021г., на основание чл.557, ал.1, т.2, б.„а“ вр. чл.558, ал.5 КЗ и чл.86 ЗЗД.

В останалата му част първоинстанционното решение не е обжалвано.

ОСЪЖДА Гаранционен фонд, ЕИК по БУЛСТАТ 121446665, гр. София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет. 4 и Д. Т. Ж., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на адв. С. Й. Г. от АК – Велико Търново, сл. адрес: гр. Варна, ул. „Д-р Басанович“ бл.11, ап.78 сумата от 1 340 /хиляда триста и четиридесет/ лева, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за въззивното производство, на основание чл.38 ЗАдв. вр. чл.78 ГПК.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 ГПК, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____